

Sygn. akt V U 1713/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO Stanisław Stankiewicz

Protokolant: Bożena Radziusz

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2013 roku w Białymstoku

sprawy A. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi
w B.

o rentę uczniowską

na skutek odwołania A. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 14 września 2012 roku

Nr (...) -1/15/IU

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 14.09.2012 r. odmówił przywrócenia A. C. prawa do renty uczniowskiej ponieważ komisja lekarska uznała, że nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

W odwołaniu od tego orzeczenia ubezpieczony zarzucił organowi rentowemu naruszenie art.57 i 59 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach

i rentach z FUS polegające na błędnym uznaniu, że nie spełnia warunków aby nadal pobierać rentę. W uzasadnieniu podał, że w styczniu 1997 r. trafił

do Szpitala (...) w B. gdzie rozpoznano u niego znacznego stopnia pancytopenię. W następnym roku lekarze stwierdzili, że ma dyskopatię. W 1999 r. ortopeda rozpoznał u niego martwicę głów obu kości udowych

i zalecił używanie kul łokciowych oraz wkładek do butów. Sąd Okręgowy

w Białymstoku wyrokiem z dnia 27.11.2000 r. uznał go za całkowicie niezdolnego do pracy. Takiej samej treści orzeczenie wydał ten Sąd 10.11.2004r. Ponadto Miejski Zespół do Spraw Orzekania

o Niepełnosprawności zaliczył go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Lekarz orzecznik O/ZUS orzeczeniem z dnia 30.09.2010 r. uznał go za częściowo niezdolnego do pracy. Także komisja lekarska nie dopatrzyła się u niego całkowitej niezdolności do pracy.

Ustawodawca w art.57 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach

z FUS podał warunki jakie ubezpieczony powinien spełnić aby nabyć prawo do renty. Może ona być stała lub okresowa.

Systematyczne leczenie sprawiło, że obecnie jest w miarę stabilnym stanie fizycznym. Nie oznacza to jednak, że jest zdrowy. Ma nawet problemy

z siedzeniem. Nie funkcjonuje w sposób normalny i nie może podjąć pracy zarobkowej. Na podstawie takiego zarzutu A. C. wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Białymstoku zważył, co następuje:

Odwołanie A. C. jest niezasadne.

Bezspornym w sprawie było, że urodził się 1.12.1978 r. Obwodowa Komisja Lekarska do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia Nr 3 w B. orzeczeniem z 28.07.1997 r. zaliczył go do II grupy inwalidów od grudnia 1996r. Był wówczas uczniem Technikum Elektrycznego dla Dorosłych w B..

O/ZUS w B. decyzją z 12.08.1997 r. przyznał mu od 1.06.1997r. rentę uczniowską.

Zgodnie z treścią art.63 ust.1 ustawy z dnia 14.12.1998 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin uczniom szkół ponadpodstawowych, studentom szkół wyższych i uczestnikom studiów doktoranckich, którzy stali się inwalidami I lub II grupy w czasie uczęszczania do szkoły lub odbywania studiów, przysługiwało prawo do renty inwalidzkiej.

Przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS nie znają takiego świadczenia. Jednak na mocy jej art.180 ust.1 osoba, której w dniu wejścia w życie tej ustawy przysługiwała renta zachowała prawo do tego świadczenia.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 30.08.2001 r. (II UKN 517/00 – OSNPUiSP 2003/10/259) uznał, że na podstawie art.180 ust.1 pkt 1 ustawy prawo do tzw. renty uczniowskiej zachowują osoby, które nabyły uprawnienia do tego świadczenia przed dniem 1.01.1999 r., o ile po tej dacie są w dalszym ciągu całkowicie i nieprzerwanie niezdolne do pracy, choćby ta niezdolność miała charakter okresowy.

Renta A. C. nie była rentą z tytułu niezdolności do pracy i dlatego zarzut naruszenia art.57 ustawy z 17.12.1998 r. Sąd uznał za całkowicie chybiony.

W celu ustalenia, czy jest on nadal całkowicie niezdolny do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu ortopedii i rehabilitacji medycznej.

Biegli na podstawie analizy dokumentacji medycznej i wyniku badania przedmiotowego rozpoznali u wnioskodawcy: przebyty ostry zespół mielodysplastyczny, posterydową martwicę jałową głów obu kości udowych z wtórnymi zmianami zwyrodnieniowymi obu stawów biodrowych, stan po przebytej endoprotezoplastyce stawu biodrowego oraz zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego bez objawów podrażnienia korzeni nerwowych.

Rentę otrzymywał z powodu zespołu mielodysplastycznego, a następnie choroby zwyrodnieniowej obu stawów biodrowych. Po wykonanej w 2010 r. endoprotezoplastyce prawego biodra ruchomość tego stawu uległa znacznej poprawie. Zmniejszyły się dolegliwości bólowe a chód stał się bardziej wydolny. Poprawa stanu zdrowia, nabycie nowych kwalifikacji zawodowych

a także dobra sprawność obu rąk nie pozwalają na przyjęcie, że A. C. utracił zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy zarobkowej. Wg biegłych nie jest obecnie całkowicie niezdolny do pracy.

W ocenie Sądu, opinia biegłych jest logiczna i przekonująca. Wnioskodawca powiedział im, że jest mgr kontroli celno – skarbowej. Nie pracował w tym zawodzie ani też jako elektromechanik.

Ustawodawca za osobę całkowicie niezdolną do pracy uznaje osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust.2). Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczasowej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Nie ulega wątpliwości, że A. C. nie jest w pełni sprawny. Jednak operacja z 2010 r. doprowadziła do poprawy stanu jego zdrowia. Mając dwa zawody, na pewno może pracować co najmniej w jednym. Do opinii biegłych nie wniósł zastrzeżeń lub uwag. Nie przedstawił też żadnego nowego dowodu.

W tej sytuacji Sąd uznał jego odwołanie za pozbawione podstaw i oddalił je na mocy art.477¹⁴ § 1 kpc.